

Zatopljena v svoj pogovor nista videla, da se je jesensko solnce skrilo, da so se na nebó privlekli črni oblaki, in da je morje strahovito bučalo. Šele ko jamejo z vetrom padati težke kaplje, spogledata se.

Jela se hitro zavé in reče:

»Tu doli je hiša starega ribiča, tjà pojdiva. Govorila sem nekolikokrat ž njim, in vedno se je zanimal záme.«

Ribičeva kočja je bila še daleč, toda bila je jedina na tem poti do Miramara.

Dàsi sta znanca naša pospešila korak, bila sta vender vsa premočena.

Blisek je švignil za bliskom, grom zabobnèl za gromom, in dež je lil čimdalje bolj. Morje se je močno zaganjalo ob breg, metalo valove po vsi cesti in močilo tudi Ribarja in družico njegovo.

Jelica se je od strahú oklenila Ivana in pri vsakem blisku zakrila obraz ob njega ramo.

Napósled prideta venderle do zaželene kočice.

(Konec prihodnjič.)

Domači zvonovi.

Zapeli so v jutro
Zvonovi zvenéči,
Bridkostne spomine
Srcá mi budéči.

Oh, zopet vas čujem,
Premili glasovi,
Oh, zopet vas slušam,
Domači zvonovi!

Vi žalostne v duši
Spomine budite
In s tožnimi glasi
Mi dušo pojite!

A vender vas ljubim,
Domači zvonovi,
Veselje ste moje,
Premili glasovi!

Že jutranje solnce
Meglé je pregnalo,
Glasove mirnejše
Zvonovom vzbujalo:

Ne toži, ne plakaj!
Pozabi, kar bilo!
I tebi bo solnce
Meglé razpodilo!

Tinea.

